

Chiếc áo dài đầu tiên

Đặng Minh-Đức - MC 72

Extrait de la revue MC-JJR 72 - 2009

Đạo ấy, tôi vốn dân trường tây, nên chả bao giờ mặc áo dài. Thời đó là thời mini-jupe hoặc maxi-jupe ; đôi khi chúng tôi mặc quần tây ống loe, để dễ phóng xe gắn máy, cho thoải mái.

Đạo ấy, tôi thuộc loại lýời học, vì thích mỗ mọng vẫn võ nhiều hỡn ; thêm nữa, thấy các anh chị đều học ban toán và đi đờỡng Y khoa, nên tôi vốn tính ngang bớỡng và lờ phờ, nên chui vào ban Philo.

Nhýng sau khi đậu Bac Philo, Ba tôi hỏi : "Con muốn học ngành gì ?" tôi bèn trả lời : "con muốn làm ký giả, phóng sự khắp phýỡng trời". Ba tôi bèn nổi sùng, vì ba tôi lo lắng và giảng nghĩa rằng "nghề này không phải nghề cho con gái" (thời ấy).

Nghe ba nói bùi tai, với lại, ngày xửa con gái không biết cấi cha mẹ, nên tôi cặm cụi học thi tú tài Việt ban Vạn Vật.

Ai dờ đầu, tôi đậu ngay, và thế là từ đó, tôi chăm chỉ, cặm cụi, học các chứng chỉ dự bị, để thi tuyển vào Nha khoa.

Thi tuyển phần việť vào Nha khoa xong xuôi, tôi tự hài lòng, nhưng còn phần vấn đắp nữa.

Trong lớp có anh bạn, TN, ngườì cao ráo, đeo kính cận thị nặng, học thì rất giỏi, nhưng lại rất si tình.

Nhiều hỡm tan học, tôi cắm đầu đắp xe về nhà ; trời Sài Gòn nắng nhể nhại, về đến nhà thì đã thấy

xe Honda của anh chàng TN đậu chình ình trứợc cửa nhà ! Vào trong nhà, thì thấy TN ngồi thù lù đợì sẵn rồi. Tôi bực mình quá, vào trách mẹ tôi rằng :

-Sao mẹ cho hấn vào làm gì, con đi học về mệt đừ, hấn chờ đợì cái gì ?

Mẹ tôi vốn hay thương hại các anh trồng cây si con gái mình, nên không nỡ đườì đi.

Hỡm ấy TN dẫn dò tôi :

-MĐ, đờng mặc mini-jupe nhe, các ông thầy già nghiêm khắc lắm đó !

Tôi đâm lo quá, vì vốn học trường tây từ nhỏ, lại chuyên môn mặc mini-jupe, nên bèn về nhà, nắn nỉ bà chị, cho mayon chiếc áo dài. Thế là cả buổi chiều hôm ấy, chị tôi bắt tôi thử lên thử xuống vài chiếc áo dài và dặn dò :

-Mi mặc áo dài thì phải đi đứng nhẹ nhàng cho tha thướt, chứ không phải cứ đi mạnh bạo và ăn nói bô bô như đằm con !

Hai chị lớn của tôi học trường Trưng Vương, còn cả lũ chị em sau thì học trường tây.

Mỗi lần hai chị tôi, rời nhà đi học, cặp trống sách trong tay, và mái tóc dài đen láy ngang lưng, mảnh khảnh tha thướt trong chiếc áo dài trắng học trò, tôi cứ ngẩn ngơ đứng trên balcon ngắm các chị. Trông cứ như các cô nữ sinh vẽ trên tranh lụa.

Rồi hôm thi vấn đáp, tôi tới trường Nha Khoa, trong chiếc áo dài lụa xanh lá cây. TN thấy tôi đi tới, thì mặt cứ nghệt ra ; anh chàng này kỳ cục thật, người ta đang khổ sở, vì trời nắng nhe nhai, mà còn phải đi đứng nhỏ nhẹ trong chiếc áo dài bó sát này !

Lúc tới lượt tôi bị gọi vào khảo vấn, thầy khoa trưởng, phó khoa trưởng, và ông thầy khác mà tôi đã quên tên đăm đăm nhìn tôi đi từ cửa giảng đường đi xuống. Tôi vì run sợ trong lòng nên chỉ lí nhí một câu : "con xin kính chào các thầy ạ".

Bỗng ông phó khoa trưởng hỏi tôi : "tên chị là Minh-Đức à ? Tên MĐ là tên con trai chứ ! "Tôi bị động lòng vì hay thương bị nhiều người trêu chọc điều đó ; tôi bèn huyên thuyên trả lời :

-Dạ thưa thầy, cha mẹ con đặt tên con như vậy, bởi vì Minh là sáng, Đức là bản chất nhân hạnh, có nghĩa là cha mẹ con mong muốn con có nhân nghĩa sáng ngời.

Tôi nhớ 3 ông thầy cứ trố mắt, và gật gù có vẻ hài lòng lắm. Thế là cuộc thi vấn đáp của tôi chỉ vồn vện như vậy thôi. Tôi ra về, lòng nhẹ nhõm, phơi phới.

Về gần tới nhà, ngược nhìn lên Balcon, thấy mẹ tôi trông ngóng lo âu đợi chờ con gái đi thi về. Thấy tôi cười toe toét từ xa, mặt mẹ tôi cũng tươi tỉnh hẳn lên. Bây giờ tới lượt mình đã có con và đã từng lo âu cho mỗi đứa con lúc đi thi, tôi càng thấy thấm thía tình thương của cha mẹ.

Và thế là tôi đậu vào đại học Nha khoa Sài Gòn.

MĐ.